

UZASADNIENIE

Powód S. Ś. wniósł przeciwko (...) S.A w W. pozew, którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego wraz z odsetkami liczonymi od dnia 31 sierpnia 2014r, jak również zasądzenia zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 20 grudnia 2012r. będąc zatrudnionym jako pracownik gospodarczy w firmie (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A

w K. na okres próbny od 22 października 2012r. do 31 grudnia 2012r., wykonał na zlecenie przełożonego zespawanie zawiasów w metalowej bramie, która podczas prac spadła przygniatając jego lewą stopę. Powód wykonywał powyższą pracę pomimo zgłoszenia przełożonemu, że jest osobą niepełnosprawną, oraz że jej charakter nie należy do jego obowiązków. Dodatkowo przed przystąpieniem do realizacji zadania powód sygnalizował, że nie został odpowiednio wyposażony w materiały do jego realizacji, co może spowodować oderwanie się bramy podczas montażu. W wyniku wypadku powodowi została udzielona pierwsza pomoc, następnie powód został przetransportowany przez zespół ratunkowy do Wojewódzkiego Szpitala (...) w B., gdzie stwierdzono złamanie trójskokowe podudzia lewego z przemieszczeniem odłamów oraz zakwalifikowano do leczenia operacyjnego w trybie pilnym. W dniu 21 grudnia 2012r.

u powoda wykonano otwarte nastawienie i zespolenie złamania kostki bocznej podudzia lewego za pomocą płyty rynienkowej sześciu otworowej i pięciu śrub oraz jednej śruby do więzozrostu piszczelowo- strzałkowego oraz kostki przyśrodkowej śrubą AO. Dodatkowo po wykonanym zabiegu u powoda zastosowano unieruchomienie gipsowe, zalecono dalsze leczenie farmakologiczne oraz chodzenie o kulach ze względu na zakaz obciążania dolnej kończyny.

Decyzją z dnia 15 stycznia 2014r. Z. (...) przyznał powodowi 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy, oraz decyzją z dnia 4 lutego 2014r przyznał jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku w kwocie 10.560,00 zł.

Ze względu na przebyte urazy oraz ich trwałe charakter na zdrowiu powoda jako adekwatne odszkodowanie strona powodowa uznała kwotę 30,560,00 zł., którą po pomniejszeniu o sumę wypłaconego przez Z. (...) odszkodowania objęto roszczeniem. Zarzucając pozwanemu naruszenie ogólnych przepisów bezpieczeństwa pracy, podkreślono że przebyty wypadek pozostawił u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu psychicznym powodując stres i pogorszenie samopoczucia.

Jako uzasadnienie daty wymagalności odsetek wskazano, że data 31 sierpnia 2014r. to dzień następny po upływie 30 dni od przekazania stronie pozwanej pełnej dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Przyznając fakt przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego pozwane towarzystwo zakwestionowało swoją odpowiedzialność w sprawie, jednocześnie podnosząc zarzut niewykazania szkody co do zakresu oraz wysokości przez stronę powodową oraz z ostrożności procesowej zarzucono powodowi przyczynienie się do powstania szkody w wymiarze 80%. Na powyższą okoliczność zawnioskowano o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz opinii biegłego. Uzasadniając swoje stanowisko podkreślono, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że powód zastosował niewłaściwe spoiny na zawiasach, co przy dodatkowym użyciu niewłaściwych narzędzi przyczyniło się do powstania szkody.

W sprawie przeprowadzona została opinia biegłego, którą jednoznacznie wykazano zakres oraz rodzaj powstałego uszczerbku na zdrowiu powoda, który określono na 25%. Zdaniem biegłego powód w pierwszym okresie bezpośrednio po zabiegu wymagał opieki osób trzecich, podkreślono również że charakter przebytych urazów uczynił powoda niezdolnego do wykonywania pracy wymagającej pełnej sprawności fizycznej, co przekłada się na zdolność zarobkowa

powoda będącego emerytem. Równocześnie biegły wskazał, że rokowania na przyszłość odnośnie stanu zdrowia powoda mogą być niepewne.

Pismem procesowym z dnia 24 października 2016r. strona powodowa rozszerzyła powództwo, domagając się odszkodowania w kwocie 40.000,00 zł. W uzasadnieniu wskazano na dokonane przez biegłego ustalenia w przedmiocie zakresu szkody oraz jej trwałości.

W odpowiedzi strona pozwana wnosząc o oddalenie rozszerzonego powództwa w całości, zakwestionowała dokonane przez biegłego ustalenia w przedmiocie ustalenia wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda jaki powstał w związku z przebyłym wypadkiem.

Sąd ustalił:

Powód będący osobą niepełnosprawną wykonywał na podstawie umowy o pracę (zawartej na okres próbny), roboty na zlecenie pracodawcy. W ramach zadań zleczonych powód został zobowiązany do dokonania montażu bramy, pomimo zgłoszenia pracodawcy braku wyposażenia w odpowiedni sprzęt. Podczas montażu doszło do wypadku (oderwania się bramy i spadnięcia na nogę powoda, w wyniku czego powód doznał złamania kości oraz licznych ran ciętych i stłuczeń, co przełożyło się na dolegliwości bólowe oraz cierpienie. Przebieg wypadku oraz zakres zadań zleczonych powodowi, zostały potwierdzone przez świadków. Z miejsca zdarzenia powód został przetransportowany do Wojewódzkiego Szpitala (...) w B., gdzie poddany był nastawieniu i zespoleniu kości oraz był hospitalizowany. Ze względu na rozmiar przebitego urazu, który ustalono na 15% długotrwały uszczerbek na zdrowiu Z. (...) podjął decyzję o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 10.560 zł

(umowa o pracę z dnia 18 października 2012r. k.10; rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia k. 11; Decyzja ZUS k.12,15; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. k. 13-14,16,17; protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku k.33-36; akta szkodowe płyta CD k.41, zeznania świadka B. M. k. 110-114, zeznania powoda k. 120-124; Historia choroby z (...) Nr w B. k. 28)

Pracodawca powoda posiadał w dacie zdarzenia aktywną polisę ubezpieczeniową w pozwanym towarzystwie. Sporządzona w sprawie opinia biegłego wykazała trwałość oraz charakter doznanych przez powoda obrażeń.

(opinia biegłego k. 149-163)

W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2016r. strona pozwana domagała się przeprowadzenia dowodów ze wskazanych świadków, jednakże ze względu na fakt, iż wniosek dowodowy został złożony z uchybieniem zasady określonej przez art. 217 k.p.c. Sąd postanowił oddalić wnioski dowodowe strony pozwanej.

Sąd zważył:

Między stronami nie było sporu w przedmiocie legitymacji procesowej strony pozwanej, jednakże powództwu zarzucono brak wykazania zarówno co do zasady jak i wysokości.

Strona powodowa domagała się początkowo kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W toku procesu stanowisko powoda uległo modyfikacji i zwiększono zakres roszczenia, domagając się ostatecznie zapłaty 40.000,00 zł. Przed przystąpieniem do oceny okoliczności ustalonych w niniejszym postępowaniu, należy poczynić uwagi natury ogólnej, dotyczące przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej oraz, co najistotniejsze w sprawie, sposobu miarkowania wysokości zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także

sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie natomiast do treści art. 445§1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Nie powinno ulegać wątpliwości, iż do zastosowania art. 444 lub 445 k.c. może dojść dopiero w przypadku wykazania ogólnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, a zatem nie tylko samej szkody, ale także zawnionego działania określonej osoby, oraz związku przyczynowego pomiędzy takim działaniem, a samą szkodą.

W powyższej materii Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 9 listopada 2007 roku, sygn. akt V CSK 245/07, odnośnie przesłanek ustalania wysokości zadośćuczynienia, zgodnie z którym to wyrokiem „ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445§1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury”. Na marginesie w tym miejscu należy podkreślić, że powyższe stanowisko podzielane jest również w doktrynie, jak wskazał A. O. w zakresie ciężaru dowodu relacji kauzalnych, „także w zakresie kompensaty krzywdy, w orzecznictwie i piśmiennictwie coraz częściej uważa się wymóg wykazania przesłanki związku przyczynowego za spełniony, jeżeli poszkodowany udowodnił wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zdarzenie i szkoda pozostają w adekwatnym związku przyczynowym (por. A. O. (...), Komentarz do art. 445 k.c., wraz z powołanym szeroko za powyższą tezę orzecznictwem i piśmiennictwem, LEX 2010, stan prawny 2010.05.01). Jak dalej wskazuje autor, składające się na krzywdę uszczerbki „mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia”, a „w żadnym razie ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z 5 października 2005 r., I PK 47/05, Mon. Pr. Pr. 2006, nr 4, s. 208).

Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia” Sąd podziela również prezentowany przez tego autora pogląd, że „okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny” oraz że „stwierdzenie krzywdy w konkretnym przypadku powinno uwzględniać obiektywne kryteria oceny fizycznych i psychicznych następstw danego zdarzenia (por. wyrok SN z 14 kwietnia 1990 r., II CR 42/80, LEX nr 8225)”.
Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego wynikała z ogólnej normy zakreślonej przez art. 805§1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Przekładając powyższe uwagi natury ogólnej na stan faktyczny niniejszego postępowania, w pierwszej kolejności należy wskazać, że bezpośrednią przyczyną powstania szkody na osobie powoda było nieodpowiednie przygotowanie prac związanych z montażem bramy za co odpowiedzialnym był pracodawca. Natomiast za pracodawcę z tytułu powstałej szkody względem powoda odpowiedzialnym było pozwane towarzystwo.

Odpowiedzialność pracodawcy wynika wprost z przepisów ogólnych kodeksu pracy, zgodnie z art. 15 k.p. pracodawca zobowiązany jest zapewnić pracownikowi bezpieczne i higieniczne warunki pracy. Powyższej zasadzie uchybił pracodawca nie wyposażając pracownika- powoda w odpowiednie narzędzia do montażu bramy. W tym miejscu należy wskazać, że stanowisko pozwanego ubezpieczyciela o przyczynieniu się powoda do powstania szkody ze względu na użycie niewłaściwych narzędzi, nie może zostać uznane za prawidłowe. To na pracodawcy spoczywa obowiązek zapewnienia pracownikowi narzędzi, jeżeli zleca

wykonanie zadania, do którego ich użycie jest niezbędne. Dlatego też za szkodę powstałą w wyniku zastosowania m.in. nienależytych narzędzi odpowiedzialnym będzie pracodawca.

Dodatkowo należy wskazać na definicję pracy, jaka zawarta została w art. 22 k.p., zgodnie z którym Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że to na pracodawcy spoczywał obowiązek zapewnienia narzędzi do wykonania określonej pracy. Zgłaszane przez powoda negatywne skutki wypadku, jakie nastąpiły w zdrowiu psychicznym, nie znalazły uznania Sądu.

Na poparcie swojego stanowiska w tym przedmiocie strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu ani też nie zawnioskowała o ich przeprowadzenia czym uchybiła zasadzie określonej w art. 6 k.c., który na wywodzącego z danego faktu skutki prawne nakłada obowiązek jego udowodnienia.

Jednakże bezsprzecznym był fakt wypadku oraz negatywnych następstw w postaci bólu i złamań jakich doznał powód, dlatego też pozwane towarzystwo dokonało likwidacji szkody, podkreślając, że powód otrzymał świadczenie pieniężne z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jak powszechnie przyjęto w doktrynie i judykaturze, określone w art. 445 k.c. zadośćuczynienie ma kompensacyjny, a nie represyjny charakter, ustalona przez Sąd kwota nie powinna sprowadzać się do przyznania symbolicznej sumy (o ile sam poszkodowany się tego nie domaga), jednakże wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wysokości ustalonej krzywdy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2008 roku, sygn. akt III KK (...) „użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne" (por. też Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 roku, sygn. akt IV CR 79/78).

Sąd podziela podniesione w literaturze zastrzeżenia do powyższego stanowiska, kwestionujące możliwość miarkowania wysokości zadośćuczynienia w oparciu o aktualną stopę życiową społeczeństwa, uznając, iż ustalona kwota zadośćuczynienia powinna odpowiadać przede wszystkim wysokości ustalonej krzywdy, a sama analiza aktualnych uwarunkowań finansowych powinna być brana pod uwagę przy „wycenie” powyższej krzywdy, a nie samego jej miarkowania.

Uwzględniając powyższe kryteria Sąd uznał, że stopień doznanych przez powoda fizycznych oraz psychicznych cierpień nie uzasadniają przyznania żądanej kwoty 40.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia. Dodatkowo należy w tym miejscu wskazać, że strona powodowa nie została pozbawiona możliwości zarobkowania a nadto jest uprawniona do pobierania świadczeń emerytalnych, co jednoznacznie wskazuje, iż posiada zapewnione źródło utrzymania. Niemniej jednak przeprowadzona przez Sąd w oparciu o opinię biegłego wszechstronna analiza sytuacji oraz skutków wypadku utwierdziła Sąd

w przekonaniu, że przyznanie kwoty 20.000,00 zł, znajduje w pełni uzasadnienie, gdyż pomimo faktu niepozbawienia powoda możliwości zarobkowania powód nie będzie zdolny do wykonywania prac wymagających pełnej sprawności fizycznej. Tym samym należało orzec jak w pkt 1 sentencji.

O odsetkach orzeczono zgodnie z normą art. 481§1 k.c. stanowiącego zasadę, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Ze względu na brak wykazania zasadności roszczenia ponad przyznaną kwotę (co stanowiło uchybienie zasadzie określonej w art. 6 k.c.- zgodnie z którą na wywodzącego z danego faktu skutki prawne spoczywa obowiązek ich udowodnienia) Sąd postanowił o oddaleniu powództwa ponad kwotę 20.000,00 zł. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt 2 sentencji.

Ze względu na fakt, że roszczenie powoda zostało uwzględnione w połowie, Sąd zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty pomiędzy stronami.

Zgodnie z art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił stronom różnice pomiędzy dokonanymi wpłatami zaliczkowymi na wynagrodzenie biegłego w związku z przeprowadzoną opinią a faktycznie pobranymi z zaliczek kwotami wynagrodzenia. Dlatego też orzeczono jak w pkt 4 sentencji.

Z:

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron
2. kal. 21 dni lub z wpływem.

B., (...)